

ASIA Poliisin menettely esitutkinnassa**KANTELU**

A ja B ovat 26.1.2015 oikeuskanslerille osoittamassaan kantelussa arvostelleet poliisilaitoksen menettelyä epäiltyä törkeää metsästysrikosta ym. koskevan asian esitutkinnassa. Kantelijat katsovat poliisimiesten tarpeettomasti viivästyttäneen B:n hoitoon pääsyä tämän kuulemisella tapahtumapaikalla. Lisäksi kantelijoiden mukaan asiassa tutkinnanjohtajana toiminut komisario C oli antanut lehden toimittajalle kantelijoita perusteettomasti syyllistäneen haastattelun.

SELVITYS JA VASTINE

Poliisihallitukselta on kantelun tutkimiseksi pyydetty selvitys ja lausunto. Poliisihallituksen toimittama aineisto on sisältänyt Poliisihallituksen lausunnon ohella poliisipäällikkö D:n antaman poliisilaitoksen lausunnon sekä komisario C:n ja vanhempien konstaapelien E:n ja F:n selvitykset. Lisäksi poliisilaitokselta on pyydetty asian (8330/R/6794/13) esitutkintapöytäkirja ja hovioikeudesta sen 21.11.2014 antama tuomio 14/150646 asiassa R 14/56.

Kantelijat ovat 24.5.2015 antaneet heiltä pyydetyn vastineen.

RATKAISU

B:n kuuleminen tapahtumapaikalla

Asiakirjoista ilmenevät tapahtumat

Kantelijat katsovat poliisimiesten tarpeettomasti viivästyttäneen B:n hoitoon pääsyä tämän kuulemisella tapahtumapaikalla. Kantelun mukaan pelastuslaitoksen henkilöstö oli ollut kuljettamassa B:tä mönkijän reessä tapahtumapaikalta ambulanssiin poliisipartion saapuessa jalkaisin paikalle. Kantelijoiden mukaan kuulustelu oli viivästyttänyt B:n kuljettamista terveyskeskukseen ainakin 15 minuuttia. Kantelun mukaan paikalla oli ollut myös B:n veli G puolisonsa kanssa. Heidän kertomuksensa perusteella B oli ollut tilanteessa sekava ja erittäin kylmissään. B ei itse muista tapahtumista juuri mitään. Kantelussa kerrotaan, että poliisimiehet olivat pu-

huttaneet B:tä huomattavan pitkään ja riisuttaneet vahingoittuneen jalan lahkeen valokuvaamista varten kunnes ensihoitajat viimein puuttuivat poliisien toimintaan ja sanoivat vievänsä loukkaantuneen terveyskeskukseen. Kantelijoiden mukaan, mikäli B:tä olisi ollut tarpeen puhutella, olisi se pitänyt tapahtua lämpimässä ambulanssissa. Tarvittavat tiedot tapahtumista olisi voitu saada myös A:lta, joka oli ollut B:n kanssa paikalla karhun hyökätessä, mutta säästynyt vakavammilta fyysisiltä vammoilta.

B:tä puhuttaneiden poliisimiesten, vanhempien konstaapelien E:n ja F:n antamissa selvityksissä todetaan, että normaaliin poliisitoimintaan kuuluu, että kaikki asianosaiset pyritään puhuttamaan alustavasti heti tapahtumapaikalla ja vammat kuvaamaan tuoreeltaan. Mikäli asianosainen on loukkaantunut, niin mahdollisuus puhuttamiseen kysytään hoitohenkilökunnalta. Näin oli E:n ja F:n mukaan toimittu myös kyseisessä tapauksessa. Poliisimiesten selvityksessä todetaan, että karhun hyökkäys oli tapahtunut metsässä noin 400 metrin päässä auratulta tieltä. Kulkeminen oli ollut hidasta paksun lumipeitteen vuoksi. Poliisimiesten käveltyä hangessa noin 200 metriä, heitä vastaan oli tullut pelastuslaitoksen telamönkijä, jonka reessä vilttiin käärittynä B oli maannut. Telamönkijä oli pysähtynyt poliisimiesten kohdalla ilman eri kehotusta. B:n puhuttamiseen oli pyydetty lupa ensihoitajilta sekä B:ltä itseltään. Kyse ei ollut B:n kuulustelusta vaan tarkoitus oli selvittää asianosaisen henkilöllisyys ja alustavasti tapahtumien kulku normaalin käytännön mukaisesti. Poliisipartion kävely hangessa takaisin ambulanssille puhuttamista varten olisi poliisimiesten näkemyksen mukaan viivästyttänyt hoitoon pääsyä tarpeettomasti, koska hangessa kävely oli hidasta. Selvityksen perusteella puhuttamisella saatiin tehtävän hoitamisen kannalta tarpeellista tietoa ja B:n kertomus tapahtumista oli ollut selkeää ja yksityiskohtaista. Vanhemman konstaapelin E:n selvityksen mukaan puhuttelua ei olisi toimitettu, jos B:n olisi ollut vaikea tuottaa puhetta tai kertomus olisi ollut epäselvää. B oli E:n mukaan kuitenkin ollut yhteistyöhaluinen ja oma-aloitteinen, jopa innokas kertomaan tapahtumista. Vammoista kysyttäessä B oli itse esitellyt ne kääntämällä päätään ja nostamalla housunsa lahjetta, jolloin vammat kuvattiin. Kun riittävä tilannekuva oli saatu, olivat poliisimiehet kertomansa mukaan todenneet yhdessä hoitohenkilöstön kanssa, että siirto voi jatkua normaalisti. Selvityksessä todetaan, että tarpeetonta tai terveyttä vaarantavaa viivästymistä hoitoon pääsulle ei seurannut.

Arvio

Tapahtuma-aikaan voimassa olleen poliisitoimintaa yleisesti säännelleen poliisilain (493/1995) 1 §:n 1 momentin mukaan poliisin tehtävänä oli oikeus- ja yhteiskuntajärjestyksen turvaaminen, yleisen järjestyksen ja turvallisuuden ylläpitäminen sekä rikosten ennalta estäminen, selvittäminen ja syyteharkintaan saattaminen. Saman lain 2 §:ssä säädettiin niin sanotusta vähimmän haitan periaatteesta ja suhteellisuusperiaatteesta. Lainkohdan mukaan poliisin oli toimittava asiallisesti ja puolueettomasti sekä sovinnollisuutta edistäen. Poliisin toimenpiteet oli suoritettava aiheuttamatta suurempaa vahinkoa tai haittaa kuin oli välttämätöntä tehtävän suorittamiseksi. Toimenpiteiden oli oltava perusteltuja suhteessa tehtävän tärkeyteen ja kiireellisyyteen sekä tilanteen kokonaisarviointiin vaikuttaviin seikkoihin. Poliisin tuli ensisijaisesti neuvoin, kehotuksin ja käskyin pyrkiä ylläpitämään yleistä järjestystä ja turvallisuutta. Poliisi ei saanut puuttua kenenkään oikeuksiin enempää kuin poliisin tehtävän suorittamiseksi on tarpeen.

Esitutkintalain 19 §:n mukaan rikospaikalta tai sen välittömästä läheisyydestä tavatun oli poliisimiehen kehotuksesta jätävä tälle paikalle tai saavuttava välittömästi muuhun saman kihlakunnan alueella olevaan paikkaan, jos häntä oli asian selvittämiseksi tarpeen heti kuulla. Jos hän ilman hyväksyttävää syytä kieltäytyi noudattamasta kehotusta tai tämä on hänen käyttäytymisensä perusteella todennäköistä, poliisimies saattoi estää häntä poistumasta paikalta tai ottaa hänet kiinni ja viedä kuultavaksi.

Tapahtuma-aikaan voimassa olleen esitutkintalain (449/1987) 8 §:n mukaan Esitutkinnassa ei kenenkään oikeuksiin saanut puuttua enempää kuin oli välttämätöntä esitutkinnan tarkoituksen saavuttamiseksi. Esitutkinta oli toimitettava siten, ettei ketään aiheuttomasti saatettu epäluulon alaiseksi ja ettei kenellekään tarpeettomasti aiheuteta vahinkoa tai haittaa.

Samat oikeusohjeet ilmenevät vuoden 2014 alusta voimaan tulleista uudesta esitutkintalaista (805/2011) ja poliisilaista (872/2011).

Kyse asiassa on paljolti siitä, olivatko poliisimiesten toimenpiteet asiaa kokonaisuutena arvioiden olleet perusteltuja suhteessa tehtävän tärkeyteen ja kiireellisyyteen. Lähtökohdaksi on otettava se, että ensisijaisesti on tullut huomioida hoitoa tarvinneen B:n hengen ja terveyden suojaaminen siten, että puhuttamisella ei asiattomasti heikennetty B:n terveyden tilaa, viivytetty hänen hoitoon pääsyä eikä vaikeutettu hänen vammojensa hoitoa ja myöhempää vammoista toipumista. Huomioon tulee ottaa myös tilanne kokonaisuutena kuten ne hyvin vajavaiset tiedot, jotka poliisimiehillä oli tapahtumista tuossa vaiheessa käytettävissään. Poliisimiehet olivat selvityksensä perusteella tiedustelleet ensihoitajien näkemystä B:n puhuttelun mahdollisuudesta eivätkä ensihoitajat olleet nähneet puhuttamiselle estettä. Mielestäni poliisimiesten on ollut perusteltua luottaa tähän arvioon. Käytössäni olleesta selvityksestä ei ilmene, että B:lle olisi puhuttelusta aiheutunut hänen terveyttään vaarantanutta haittaa tai että ensihoitajat, B tai hänen paikalla olleet läheisensä olisivat missään vaiheessa vaatineet puhuttamisesta pidättäytymistä B:n terveydentilaan vedoten. Pohdittaessa epäillyn rikoksen selvittämisintressiä, tulee ottaa huomioon se, että kyseessä on ollut melko vakava rikosepäily. Rikoslain 48 a luvun 1 a §:n mukaan, jos metsästysrikoksessa tapetaan ahma, ilves, karhu, metsäpeura, saukko tai susi taikka vahingoitetaan sitä ja rikos on myös kokonaisuutena arvostellen törkeä, rikosentekijä on tuomittava *törkeästi metsästysrikoksesta* vankeuteen vähintään neljäksi kuukaudeksi ja enintään neljäksi vuodeksi. Edellä mainittu huomioon ottaen minulla ei ole aihetta epäillä, että vanhemmat konstaapelit E ja F olisivat ylittäneet harkintavaltansa tilanteessa tai menettelleet muuten lainvastaisesti tavalla, joka antaisi minulle viranomaistoiminnan laillisuusvalvojana aihetta toimenpiteisiin.

Komisario C:n lausunto medialle

Kantelijat ovat pitäneet leimaavana asiassa aluksi tutkinnanjohtajana toimineen komisario C:n lehdelle antamia lausuntoja. Lehdessä 1.2.2013 julkaistun artikkelin mukaan C oli kertonut, että poliisilla oli syytä epäillä, että karhua olisi ammuttu kun se oli vielä pesässään. C piti tietoa lehtijutun mukaan kohtuullisen varmana. Lehtijutussa oli haastateltu myös myöhemmin tutkinnanjohtajana toiminutta rikoskomisario H:ta, joka ei ottanut jutussa kantaa C:n lausuntoon vaan totesi, että ”on odotettava, mitä selviää, kun tekninen tutkinta valmistuu”. Lisäksi jutussa yleisesti todettiin, ennen poliisimiesten kommentteja, että törkeästi metsästysrikoksesta on kyse aina kun tapettu eläin on ahma, ilves, karhu, metsäpeura, saukko tai susi.

Komisario C on asiassa antamassaan selvityksessä kiistänyt antaneensa toimittajalle totuudenvastaisia taikka epäiltyjä leimaavia tietoja ja lausuntoja. C on kieltänyt sanoneensa toimittajalle, että karhun ampumista pesäänsä oli pidettävä kohtuullisen varmana. C:n mukaan hän oli

todennut, että sen hetkisten tietojen mukaan oli syytä kohtuullisen varmasti epäillä, että karhu oli ammuttu pesään tai välittömästi sen läheisyyteen. C on lisäksi kertonut todenneensa toimittajalle, että asiassa selvitetään erityisesti sitä, ovatko metsästäjät tahallaan menneet häiritsemään karhua pesälle, sillä tällaisesta epäilystä oli tapahtumapaikalla tehdyissä selvittelyissä viitteitä. C on selvityksessään todennut myös, että hän ei ollut haastattelussa ottanut kantaa rikoksen kokonaisarvosteluun vaan todennut, että asiaa tutkitaan epäiltyinä törkeänä metsästysrikkoksena.

Asiaan liittyvät oikeusohjeet

Viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetun lain (julkisuuslain) 24 §:n 1 momentin 3 kohdan mukaan poliisille tehty ilmoitukset rikoksesta sekä esitutkintaa ja syyteharkintaa varten saadut ja laaditut asiakirjat ovat salassa pidettäviä, kunnes asia on ollut esillä tuomioistuimen istunnossa taikka virallinen syyttäjä on päättänyt jättää syytteen nostamatta tai kun asia on jätetty sikseen, jollei ole ilmeistä, että tiedon antaminen niistä ei vaaranna rikoksen selvittämistä tai tutkinnan tarkoituksen toteutumista tai ilman painavaa syytä aiheuta asiaan osalliselle vahinkoa tai kärsimystä tai estä tuomioistuinta käyttämästä oikeuttaan määrätä asiakirjojen salapidosta oikeudenkäynnin julkisuudesta annetun lain mukaan. Julkisuuslain 23 §:n 1 momentin mukaan tietoa, joka asiakirjaan merkittynä olisi salassa pidettävä, ei saa paljastaa.

Tapahtuma-aikaan voimassa olleen esitutkinnasta ja pakkokeinoista annetun asetuksen (575/1988) 9 §:n mukaan oikeus antaa julkisuuteen tietoja esitutkinnasta oli tutkinnanjohtajalla.

Tapahtuma-aikaan voimassa olleen esitutkintalain 49 §:n 1 momentin mukaan esitutkinnasta oli tiedotettava siten, ettei ketään aiheuttomasti saatettu epäluulon alaiseksi ja ettei kenellekään tarpeettomasti aiheutettu vahinkoa ja haittaa.

Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan 2 kappaleessa ja esitutkintalain 7 §:ssä säädetään syyttömyysolettamasta. Sen mukaan jokaista on pidettävä syyttömänä, kunnes hänen syyllisyytensä on laillisesti näytetty toteen. Yleisesti voidaan todeta, että syyttömyysolettama on erityisen velvoittava ennen syytteen nostamista.

Sisäasiainministeriö on antanut 15.12.2005 määräyksen "Poliisin viestintä" (SM-2005-03391/Y1-3). Määräyksen liitteessä 1 ("Poliisin ulkoisen tiedottamisen ohje") todetaan muun muassa, että "poliisi voi tiedottaa yleisesti merkittävistä rikosjutuista ja poliisin toimialaan kuuluvista muista merkittävistä asioista kansalaisille ja tiedotusvälineille, mikäli rikoksen tutkinta tai esitutkintalain hienotunteisuusperiaate ei vaarannu." (s. 7).

Arviointi ja kannanotto

Ulkoinen tiedottaminen on kiinteä osa poliisin toimintaa. Sillä edistetään viranomaistoiminnassa noudatettavan julkisuusperiaatteen toteutumista sekä poliisitoiminnan avoimuutta. Viranomaisilta voidaan edellyttää mahdollisimman avointa ja aktiivista tiedottamista etenkin yhteiskunnallisesti merkittävissä asioissa.

Esitutinnan tutkinnanjohtajan harkintavalta tiedottamisessa on kuitenkin rajattua. Esitutkintaa koskevat tiedot ovat julkisuuslain edellä selostetun kohdan perusteella lähtökohtaisesti salassa pidettäviä. Tiedon antamista harkitessaan viranomaisen on arvioitava tiedon antamisesta aiheutuva haittaa tai vahingonvaaraa suojattavalle edulle. Julkisuuslain mukainen salassapito-olettama voi vahinkoedellytyslausekkeessa määritellyin edellytyksin kumoutua.

Asiaa on arvioitava lähinnä asiaan osallisten suojaamisintressiä koskevan vahinkoedellytyksen näkökulmasta. Jos tiedottamishetkellä vallinneissa olosuhteissa on ollut ilmeistä, että tiedon antaminen ei aiheuttanut asiaan osalliselle vahinkoa tai kärsimystä, tieto ei ole ollut salassa pidettävä. Sama on ollut tilanne, jos tiedon antamiseen on ollut painava syy, vaikka vahingon tai kärsimyksen aiheutuminen oli ilmeistä.

Poliisin asiassa antamissa selvityksissä ja lausunnoissa ei ole esitetty, että asiasta tiedottamiseen olisi ollut painava syy. Toisaalta voidaan perustellusti ajatella, että rikosepäilyn esiintumisesta on asianomistajille ollut ainakin jonkin verran haittaa muun muassa metsästysharastuspiireissään. Lisäksi asiassa antamassaan vastineessa kantelijat ovat todenneet joutuneensa sosiaalisessa mediassa mustamaalatuiksi ja lisäksi he kertovat B:n liiketoiminnan kärsineen maineen menetyksen johdosta. Tämän vuoksi voidaan perustellusti ajatella, että julkisuuslain 24 §:n 1 momentin 3 kohdan salassapito-olettama ei ollut kumoutunut ottaen etenkin huomioon, että esitutkinta on lausuntoa lehdistölle annettaessa ollut vasta käynnistymässä eikä tapahtumista ole ollut siten selkeää kuvaa.

Mikäli esitutkinnasta tiedottamiselle on olemassa painava syy, kuten esimerkiksi huhupuheiden leviämisen estäminen tai muu vastaava, tulee poliisin tiedottamisen olla asianmukaista. Kyse on poliisin puolueettomuuden ulkoisesta uskottavuudesta. Poliisin tulee toimia siten, ettei viranomaisen puolueellisuudesta ja asenteellisyydestä herää vähääkään epäilyä.

Poliisin tiedottamistavan ja tiedottamisen toteuttamisen osalta voidaan lähtökohtaisesti todeta, että virkamiehellä on sama perustuslain 12 §:n mukainen sananvapaus kuin muillakin henkilöillä. Virkamiehen asemasta ja virkatehtävien luonteesta voi kuitenkin johtua, että hänen sananvapautensa viranhoitoon liittyvissä asioissa on tosiasiallisesti joissakin suhteissa rajoitettumpi kuin muilla kansalaisilla. Näin on mm. poliisimiesten osalta asianlaita.

Nyt puheena olevassa tapauksessa on myös erityisesti otettava huomioon rikoksesta epäillyn oikeusturvan asettamat rajoitukset, joita myös mainitussa poliisin tiedotusohjeessa korostetaan. Rikosasiaa tutkivan poliisimiehen henkilökohtainen käsitys tapahtumista ei oikeuta häntä loukkaamaan rikoksesta epäillyn oikeutta tulla pidetyksi syyttömänä mahdolliseen syyksilukevaan lainvoimaiseen tuomioon asti. Henkilön minkäänlainen leimaaminen rikosentekijäksi ennen lainvoimaista syyksilukevaa tuomiota on vastoin kansainvälisissä ihmisoikeussopimuksissa vahvistettua syyttömyysolettamaa.

Syyttömyysolettama ei luonnollisestikaan estä käsittelemästä henkilöä rikosprosessissa syylliseksi epäiltynä. On selvää, että syyllisyydestä ei voi tehdä johtopäätöstä pelkästään syylliseksi epäillyn aseman perusteella vaan esitutkinta, syyteharkinta ja viimekädessä tuomioistuimenmenettely ovat sitä muotomääräistä menettelyä, jossa epäilyä tarkemmin selvitetään. Oikeuskirjallisuudessa on katsottu, että poliisin ja syyttäjän roolista johtuen, syyttömyysolettaman voidaan vain rajoitetusti katsoa soveltuvan poliisin ja syyttäjän päätöksentekoon (esim. Jaakko Jonkka: Syytekynnys, Vammala 1991, s. 245.). Kuten edellä todetusta ilmenee, poliisin varsinaisen esitutkinnan ulkopuolisessa tiedotustoiminnassa syyttömyysolettamaperiaate on sen sijaan loukkaamaton.

Komisario C on todennut lausuneensa asiasta toimittajalle toisin, kun mitä lehtiartikkeliin oli kirjattu. Hän on kiistänyt väittäneensä, että karhu oli ammuttu pesäänsä, mutta todennut kerto-neensa karhun ammutun kohtuullisen varmasti pesään tai sen välittömään läheisyyteen. Hän on selvityksessään lisäksi kertonut, että oli sanonut toimittajalle, että asiassa selvitetään erityisesti sitä, olivatko metsästäjät tahallaan menneet häiritsemään karhua pesälle, sillä tällaisesta epäilystä oli tapahtumapaikalla tehdyissä selvittelyissä viitteitä. Mainittuja lauseita voidaan pitää mielestäni ainakin jossain määrin leimaavana vaikkakaan ne eivät sisältäneet yksiselitteistä kannanottoa epäiltyjen syyllisyydestä. C:n toimittajalle esittämät näkemykset kuitenkin sisälsivät kokeneen poliisimiehen arvion siitä, että epäiltyjen menettely ei mahdollisesti ole ollut asianmukaista ja että tapauksessa oli syytä poliisiin tarkempiin tutkimuksiin epäiltyjen menettelyn perusteella. Tällaiset poliisimiehen lausunnot saattavat mielestäni pikemminkin herättää lukijoissa epäluuloja ja huhupuheita kuin karsia niitä. Etenkin tutkinnan alkuvaiheessa, mutta myöhemminkin tutkinnan aikana, olisi perustellumpaa pitäytyä arvioimasta medialle lainkaan epäiltyjen syyllisyyteen liittyviä kysymyksiä vaan keskittyä lähinnä tosiseikkoihin siinä määrin kun ne ovat riidattomasti selvitetty. Olen pitänyt hyvänä käytäntönä myös sitä, että tiedottamisessa todetaan kyseessä olevan vasta rikosepäilyjen ja että syyllisyyskysymyksen arvioiminen kuuluu riippumattomalle tuomioistuimelle, mikäli rikosepäily oikeudenkäyntiin etenee.

Asiaa kokonaisuutena arvioidessani olen ottanut huomioon, että jossain määrin epäselväksi on jäänyt, missä asiayhteydessä C:n kommentit toimittajalle esitettiin ja mitä C tarkkaan ottaen toi haastattelussa esiin. C:lle ei ollut tarjottu mahdollisuutta tutustua artikkeliin ennen sen julkaisua eikä hän ollut katsonut tarpeelliseksi korjata lehden tietoja jälkikäteen. C:n antamien lausumien ja esittämien näkemysten arvioimisessa on tarpeen ottaa huomioon, että tässä tapauksessa kysymys ei ole ollut viranomaisessa laaditusta ja sen julkisuuteen antamasta viranomais-tiedotteesta, vaan asianomaisen sanomalehden toimituksessa laaditusta sanomalehtiartikkelista. Vaikka sanomalehtijuttu olikin kirjoitettu kyseisessä rikos-asiassa alkuvaiheessa tutkinnanjohtajana toimineen komisario C:n haastattelun perusteella, on sanomalehtijuttu ilmeisesti sisältänyt myös toimituksellista aineistoa sekä toimittajan arvioita ja mahdollisia muita luonnehdintoja. Vastuu lausumien sisällöstä voidaan ulottaa haastateltuun virkamieheen lähinnä silloin, kun ulkopuolinen lehdenlukija voi lehtijutun tekstin lainausmerkeistä tai muutoin perustellusti saada sellaisen käsityksen, että kysymys on virkamiehen täsmällisestä haastattelulausumasta. Haastattelulausumia arvioitaessa on lisäksi tarpeen ottaa huomioon, että tiiviiseen, pelkistettyyn ja asiatiedoiltaan niukkaan sanomalehtijuttuun voidaan sisällyttää vain osa usein pitkästäänkin ja vapaamuotoisesti toteutetusta virkamiehen haastattelusta tai puhelinkeskustelusta tämän kanssa. Sanomalehtijutun sisältöä koskevat valinnat ja toimitukselliset painotukset tekee asianomainen lehdentoimittaja, joka arvioi niitä esimerkiksi yleisen uutisarvon tai muiden viranomaisen tiedotustoiminnan ulkopuolisten kriteereiden perusteella. Toisaalta on niin, että tällaisetkin tiedotustoimintaan liittyvät näkökulmat kokeneen poliisimiehen tulee toimittajille lausuntoja antaessaan tiedostaa ja haastattelulausumissaan asianmukaisesti ottaa huomioon. Selkeyden vuoksi totean, että yksityisen sanomalehden menettelyn valvonta ei kuulu toimivaltani piiriin.

Edellä todettu vaikeuttaa jossain määrin komisario C:n menettelyn moitittavuuden arviointia. Joka tapauksessa hänen olisi pitänyt ottaa huomioon, ettei hänellä ole ollut mahdollisuuksia päättää, mitä osia hänen antamastaan haastattelusta julkistetaan. Erityisen varovainen hänen olisi tullut olla nyt puheena olevan kaltaisissa lausunnoissa, jotka sanomalehtijutusta ilmenevin tavoin julkaistuna voidaan tulkita syyttömysolettaman vastaisiksi.

Toimenpiteet

Kiinnitän poliisilaitoksen komisarion C:n huomiota edellä kohdassa ”arviointi ja kannanotto” mainitsemini seikkoihin esitutkinnasta tiedotettaessa. Tässä tarkoituksessa lähetän jäljennöksen päätöksestäni Poliisihallitukselle tiedoksi.

Apulaisoikeuskansleri

Risto Hiekkataipale

Vanhempi oikeuskanslerinsihteeri

Petri Rouhiainen